

Csalog Gábor: „Pekka minden előzetes képet átformál”

A Zeneakadémia tavaszi kínálata bővelkedik rendhagyó hangversenyekben. A március 18-i est zongoraművésze, Csalog Gábor többször játszhatott már a finn hegedűművésszel, Pekka Kuusitóval, akinek előadásában minden darab új oldalát mutatja.

Foto: Hrotkó Bálint

Csalog Gábor, az elmélyült és sokoldalú zongoraművész

„Sokszor jártam Angliában a Prussia Cove-i kamarazenei fesztiválon, ott hallottam először Pekka Kuusisto-t zenélni. Reveláció volt számomra, rendkívüli művészek tartom. Senkihez sem hasonlítható karakter. Elképesztően sokoldalú: ahhoz képest, hogy a világ fontos koncerttermeiben az ismert hegedűversenyeket játssza, (de nem úgy, mint a többiek... érdemes megnézni például legutóbbi londoni Csajkovszkij-koncertjét, könnyen elérhető felvétel) kamarazenekarokat vezet, rockzenét is játszik, és lenyűgözően ad elő népzenei is. Elmélyült és szuverén zenei gondolkodó, akit itthon kevésbé ismernek, mint Európa-szerte ...

Az angliai, közös zenélésünket követően hosszabb idő telt el, közben éveken át az összes elérhető felvételét meghallgattam, így követve működését a távolból. Néhány éve viszont itt járt nálunk, a Zeneakadémián az Angol Kamarazenekart vezette, játszott Bachot és Steve Reichet. Megkérdeztem akkor tőle, volna-e kedve legközelebb velem kamarázni a Zeneakadémián – ő igent mondott. Még angliai beszélgetéseinken többször magyarázta nekem, mekkora örömmel lép ki néha a hegedűversenyek „darálóiból” – legtöbbször ugyanis ezekre kéri fel őt az impresszáriók. Miközben ő is döntő fontosságúnak tartaná, hogy minél több kamarazenei játszon, hiszen a zeneirodalom legszebb, legfontosabb műveinek java e műfajban íródott. A duó ötletéből végül trió lett, Pekka ugyanis kérte, hívjuk meg a brit csellistát, Amy Norringtont is. Vele eddig még nem játszottam, de teljesen bizalommal vagyok kvalitásai iránt, hiszen Pekka szeret vele együttműködni. A műsor kitalálásának sok fordulója volt, ötleteltünk oda-vissza a művek közt. Ki-

meríthetetlen kincsébánya a kamarairodalom – ennek legnagyobb részét valószínűleg mindhárman végigjátszottuk már... Végül abban maradtunk, ők Ravel duójával kezdik a koncertet, azután pedig már hárman a Ravel triót, végül pedig Schubert Esz-dúr trióját játsszuk el. Számomra valahogyan mindkét mű, amiben játszom, a „leg”-ek zenéje: a Schubert-trió talán a legszebb, (és egyik legnagyobb) kamaramű, a Ravel-trió pedig az általam imádott szerző egyik legsokoldalúbb darabja, melynek technikai nehézségei egyébként határtalanok: az egyik legnagyobb kihívás a zongorista számára a teljes zongorairodalomból...

Eddig egyébként akárhány műben hallottam Kuusisto-t, mindegyiknek fel tudta mutatni egy, eddig soha nem hallott arcát is. Minden előzetes képet átformál, olyat tud a művekről, amit sose képzeltünk öleltte – megerősítik ezt az ővele játszó, vagy őt hallgató zenésztársaim is. A nagy zenészek közül hirtelen csak Glenn Gouldnál jut eszembe ehhez hasonló, aki ennyi újdonságot felmutatva játszott műveket. Súrolva az extravagancia határait, viszont az elmélyültség, a magától-értetődés, a szuverénitás aurájával hitelesítve. Efféle hatást kelt Kuusisto is.

Még egy dologban van egyetértés zenésztársaimmal: ahol Pekka játszik, ott mindenkit ő von be a búvkörébe. Közönséget, előadót egyaránt. Annyira erős a kisugárzása. Ugyanakkor ez a kisugárzás olyannyira pozitív jellegű, különleges és erőszakmentes, hogy mindenki – köztük én is persze – boldogan vetjük magunkat alá efféle irányításnak. Végtelemül kíváncsi vagyok, milyen meglepetéseket tartogat zenésztársai és a közönség számára ezen az estén.”